

Вокзал

Софія Ягоцька

Це сьома тридцять, рано зранку іду я на вокзал.
Заметушилась в натовпі, швидко віднайшла білет.
Підняла голову — моя година скоро, перон 4, вагон 5.
Ще одна мить на рейці, і довкола залишилися лише я.

Хотілось поглядом знайти, за руку потримати,
але згадала; що, сама, прийшла я на вокзал.
Нема болючого прощай, не лились сльози вже щоками,
і ніби, у теорії, життя би мало легше статъ.

Але ненавиджу всім серцем! Вагони, колії, перони.
Тому що знову в сьомій сорок, з останнього вікна
я так хотіла би побачити хоча б на мить твоє обличчя,
твое до пекла вже болюче обійми!
Хотілося почути вже твою постійну фразу:
ти поцілуй, бо раптом більше не побачу!

І жартома, а й може ні, навічно залишив мене ти мандрувати...